

Comença la cursa electoral

Els partits ja es mouen per definir qui encapçalarà les llistes en les noves eleccions

LA REPÚBLICA Avui amb El Punt Avui
Entrevista Joan Tardà
“Molts catalans no saben que aviat votaran ERC”

JxCat, amb dubtes, i ERC (Aragonès), el PSC (Iceta) i Comuns (Albiach), amb feina feta

tecsolcat.cat

181056-12144690

EL PUNT AVUI +

2,50€

DIUMENGE • 2 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15258 - AVUI / Any XLII. Núm. 14128 - EL PUNT

EUROPA - MÓN

P18-22

‘Brexit’, i ara què?

CONFUSIÓ • Recollim els principals dubtes que genera la sortida del Regne Unit de la UE **FUTUR** • Queden molts capítols oberts que haurà de resoldre una complicada negociació abans de final d’any

L’empresa, amatent

El radar ANNA BALCELLS
‘Take back control’

Impressions del dia u

Entrevista Ferdinando Nelli Feroci
Excomissari de la Unió Europea
“Ara ve la part més difícil del «Brexit»”

NACIONAL

P13

Un comboi del metro, ahir, a la nova estació de Zona Franca, amb el cementiri de Montjuïc al fons ■ ORIOL DURAN

El metro, a la Zona Franca

La nova estació, de la línia L10 Sud, donarà servei als treballadors del polígon

EUROPA - MÓN P23

El món tanca fronteres amb la Xina pel virus

Els EUA, Austràlia i el Japó, entre d’altres, restringeixen l’arribada de xinesos

NACIONAL P14

Jutjats blocats per milers de litigis contra aerolínies

Més de 24.000 demandes per cancel·lació de vols van registrar el 2019

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Marina Llansana

'Catalexit'

És una expressió que ha fet fortuna des de fa un parell d'anys a la premsa espanyola, una ocurrència d'algun opinador d'algun diari digital espanyolista que Josep Borrell es va fer seva: el *Catalexit*.

Fent triples salts mortals argumentals, els qui tenien per costum de referir-se al procés català com a *Catalexit* asseguraven que era clavat al *Brexit* perquè Catalunya es quedaria fora de la UE, de l'espai Schengen i de l'euro. També deien que els líders catalans eren com els antieuropeistes britànics perquè el populista Nigel Farage es queixava que Europa es quedava cada setmana tres-cents cinquanta mil milions de lliures, i això els recordava l'"Espanya ens roba". O forçaven el paral·lelisme per demostrar que els referèndums –aquí i allà– són una mala idea perquè la gent vota el que no toca. En definitiva, arguments simplistes i superficials per analitzar qüestions d'altíssima complexitat política.

Si hi ha una diferència entre el 'Brexit' i el cas català és que l'independentisme català ha estat sempre europeista

Parlo en passat perquè últimament no he sentit ni llegit cap analista que, des de les pàgines d'aquests confidencials, hagi tornat a recuperar el mot, i no sé si es pel fet que els líders pro *Brexit* s'han sortit amb la seva (i per tant no els interessa comparar-nos-hi) o que s'ha vist que tot el que a Espanya és impossible a Europa acaba sent viable: la negociació, els pactes i, en definitiva, la política.

Si hi ha una enorme diferència entre el *Brexit* i el cas català és que l'independentisme català ha estat sempre europeista perquè, com s'ha vist, és l'únic reducte de democràcia al qual podem acudir (i encara amb l'ai al cor). Diferències moltes, similituds molt poques.

Potser l'única similitud és que el *Brexit* i el procés català han apostat per preguntar a la gent. I segurament també que a la Gran Bretanya hi ha hagut joc brut i intoxicació periodística i clavegueres de l'Estat remant en direccions interessades. Però això, als autors intel·lectuals del *Catalexit*, no els va interessar mai mencionar-ho quan parlaven de paral·lelismes.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Al·locució institucional

Però sí, hem de parlar de política, en una setmana tan plena d'elements d'aquesta naturalesa. No tot han de ser arengades i bròquil.

Dimecres de bon matí, quan pujava amb cotxe a l'hospital perquè em traguessin sang –els dimecres me'n treuen per saber quanta me n'han d'introduir dijous–, vaig saber que a les dotze del migdia el president Torra faria una al·locució institucional. És l'home de les al·locucions institucionals. Quantes en deu haver fet des que és president? Els tertulians de l'emissora especulaven sobre el que diria. Jo vaig pensar si no declararia unilateralment la independència per portar fins a l'extrem la desobediència que s'exigeix a ell mateix i reclama als altres "per complir el mandat de l'1-0". Ser destituït per un gest realment heroic t'ha de projectar sobre la història amb més intensitat que si ho ets per haver mantingut una pancarta al balcó i finalment haver-la retirada.

A l'hora anunciada, quan ja era a casa, Torra va parlar. Els tertulians de la ràdio havien estat més afinats. Convocarà eleccions així que el Parlament

“El president Torra carrega contra els republicans però els segueix en tot

aprovi els pressupostos. El tràmit serà llarg. Posem dos o tres mesos. Podrà governar durant aquest temps amb uns socis, ERC, sobre els quals va aprofitar per dir grans penjaments? Va carregar contra Roger Torrent, president del Parlament, d'ERC, per haver-se doblegat a les instàncies judicials que ordenaven treure-li les atribucions de diputat i, en conseqüència, el dret a vot. Torra hauria volgut que Torrent "desobeís". Quins són els límits de la desobediència? Una pancarta al balcó? Un menysteniment judicial? La independència? El partit de Torra és molt dur amb els republicans.

Els troben tous, pactistes, fins i tot traïdors, paraula solemne. El partit de Torra té a Madrid un diputat que havia estat alcalde de Tortosa. Seu amb Laura Borràs i Míriam Nogueras. És, com elles, dels expeditius, dels de la independència immediata. Quan era alcalde no va poder o no va voler o no va saber treure el monument franquista que clenxina l'Ebre quan passa per la seva ciutat. On són els límits de la desobediència i del "Tenim pressa"?

Torra, doncs, esperarà que s'aprovin els pressupostos. Els pressupostos han estat confeccionats pel seu vicepresident, d'ERC, Pere Aragonès. Abans, la setmana que ve, es reunirà amb el president del govern espanyol, Pedro Sánchez. La trobada és prèvia a la "mesa de diàleg" que Gabriel Rufián, d'ERC, ha pactat amb el PSOE. Els de Torra abominen d'aquest pacte però s'hi acaben avenint. On són les diferències insalvables entre Junts per Catalunya i ERC? Tan difícil és la "unitat" que la gent de bona fe els reclama? Càlculs electorals. Només càlculs electorals, incloses les declaracions "institucionals".

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/k2245u>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Inexplicable

Es veu que hem d'estar molt contents –i en part ho estem– perquè Renfe ha posat ja a la venda aquesta setmana els bitllets promocionals per al nou TAV *low cost* –ells en diuen AVE– que la companyia posarà en marxa l'abril vinent. Són tres trens al dia –tres d'anada i tres de tornada– que cobreixen el trajecte Barcelona-Madrid per una tarifa realment espectacular: d'entre 10 i 60 euros. Fantàstic. Si no fos, és clar, que a aquests trens només hi pots accedir si surts de l'estació de Sants de Barcelona. La sortida és des de Barcelona, i no des de Figueres o Girona –l'inici habitual del recorregut–, i no s'atura ni a les estacions de Tarragona ni a la de Lleida. Centralisme elevat a l'enèsima potència, vaja, i un càstig –ambiental i crematístic– per als que s'hi han de desplaçar. I no passa res. Ho assumim amb una naturalitat envejable, tots plegats. Llegia aquesta setmana l'ex-

“El nou servei d'alta velocitat 'low cost' de Renfe, un exemple clar de centralisme i de poc respecte al territori

plicació que n'ha fet el president de Renfe, Isaías Táboas. “No tenim experiència en alta velocitat de baix cost i primer hem de veure com funciona; no traurem conclusions sense haver passat uns mesos.” Caram. I no podrien començar l'experiència aturant-se a totes les estacions del territori i després, passats uns mesos, treure'n les conclusions? I si s'adonen que en

alguna estació no hi puja ningú (més enllà que a la de Camp de Tarragona algun dia li haurien de donar un premi al *cervellet* que en va decidir la ubicació), ja l' anul·laren després. Doncs no. No és que jo hi vagi a fer gaire res, a Madrid, darrerament, però per què m'han d'aplicar un càstig si no visc a Barcelona però resulta que tinc una estació a prop i, a més a més, la resta de trens d'alta velocitat s'hi aturen? Em costa d'entendre l'explicació de Táboas. Em costa d'entendre que no sigui una manca de respecte cap al territori i em costa d'entendre que els alcaldes d'aquestes tres ciutats, les cambres i les diputacions no vagin totes a l'una queixant-se, i que només ho hagi fet alguna d'elles per separat. I si el conseller Damià Calvet ho troba “inexplicable”, com va dir l'altre dia, què hi pensa fer més? És inexplicable, sí. La decisió. I la naturalitat amb què ho assumim.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

El quadre i la finestra

La seva amiga i companya Janina Lewinson va narrar a *Winter in the morning* l'infern dins del gueto i va obrir els ulls a la ignomínia humana que ell, Zygmunt Bauman, no va patir perquè la família fugí en entrar els nazis a Polònia. El prestigiós sociòleg compartia la idea com tothom llavors que l'Holocaust havia consistit en l'assassinat que un exèrcit de dolents embogits havien comès contra víctimes innocents; una ferida a la cultura occidental provocada en un espai reduït i en un temps limitat que sortosament ja s'havia acabat. Però la “trista

El que Janina i Zygmunt Bauman ens ensenyen sobre l'Holocaust

i amarga saviesa” de la supervivent Janina va abocar-lo al deure moral i a l'obligació intel·lectual d'analitzar l'horror no com si fos un quadre a la paret de solemnes rituals, sinó una finestra oberta a un coneixement abismal que mostra fins a quin punt els mecanismes que el provocaren estan vius i són producte del nostre

racional procés de civilització. I va escriure *Modernitat i Holocaust* amb el propòsit que les lliçons d'aquella barbàrie incidissin sobre la consciència d'institucions i persones perquè considerava –el 1989– que no es feia prou per prevenir noves infàmies. I ara tampoc. Que el quadre de les commemoracions necessàries no ens exculpi de mirar per la finestra i actuar contra totes les formes de terror contemporani començant per l'apologia de l'odi. Vint milions de jueus, gitanos, homosexuals, socialistes, comunistes, republicans espanyols... aniquilats per Hitler ens hi animen.

Les cares de la notícia

DIRECTORA DE PROJECTES DE BARCELONA WINE WEEK

Marta Macías

Aparador per als vins

El que era el saló Intervin de la fira Alimentària de Barcelona agafa volada pròpia i a partir de demà i fins aquest dimecres reneix com a Barcelona Wine Week, un esdeveniment pensat per promoure els vins catalans i de la resta de l'Estat i que reunirà productors i clients. Una bona iniciativa.

PRESIDENT D'ÒMNIUM

Jordi Cuixart

Fermesa i generositat

El president d'Òmnium, a qui la fiscalia té ara en el punt de mira perquè no pugui gaudir d'un permís penitenciari de 72 hores, va denunciar “la falta de sentit d'estat i la lluita partidista” que poden generar frustració entre els independentistes i va demanar generositat per avançar.

DIRECTOR DELS MUSEUS DE SITGES

Pere Izquierdo

Els 125 anys del Cau Ferrat

Sitges commemora aquests dies amb una exposició els 125 anys del Cau Ferrat, el museu inclassificable, el temple del modernisme, creat per Santiago Rusiñol. La mostra *125 anys del Cau Ferrat. La construcció d'un ideal (1894-2019)* es pot veure fins a finals de març al veí Museu de Maricel.

EDITORIAL

El 'Brexit' i les empreses catalanes

La sortida del Regne Unit de la Unió Europea (UE), materialitzada aquest dissabte a la matinalada després de 47 anys, obre, malgrat que el 'Brexit' s'hagi produït de manera acordada, un munt d'incerteses per als ciutadans britànics i comunitaris, però sobretot per a les empreses catalanes i britàniques. Tot i que queda tot un any de coll perquè la UE i el Regne Unit negociïn quina relació volen tenir i com s'adeqüen o no, a partir d'ara, les diferents legislacions comunitàries vigents, les empreses fa temps que es preparen per una relació comercial que els pot comportar, quan s'acabi el període de transició, haver de fer front a aranzels i a nous contratemps que, a hores d'ara, són tota una incògnita. Al Regne Unit hi ha establertes nombroses empreses del país i moltes de britàniques també tenen seus a Catalunya, tot plegat, en mig d'un mar d'intercanvis comercials que s'hauran d'adaptar a la nova relació entre les dues parts. D'entrada, és evident que tant la UE com el Regne Unit són els més interessats a aconseguir un bon acord, però cal no oblidar que els interessos dels diferents sectors són molt diferents. Així, mentre uns, com ara l'automobilístic i el financer, seran partidaris d'una relació tan estreta com ara, d'altres preferiran un aïllament, motiu pel qual es preveu una negociació complicada que necessitarà tota l'atenció per part de les organitzacions empresarials i els governs català i espanyol.

L'administració i la UE hauran de vetllar fermament perquè els milers de treballadors comunitaris establerts a la Gran Bretanya no perdin els seus drets en el futur. També seria desitjable que la mobilitat dels ciutadans entre la UE i el Regne Unit no sortís tampoc dels paràmetres actuals de llibertat de moviments.

Tal dia
com
avui fa...

1 any El dia del judici
El tribunal confirma que el judici contra els independentistes començarà el 12 de febrer. Accepta centenars de testimonis.

10 anys Reagrupament
Joan Carretero valora tornar a la presidència en vista del buit de poder en la formació. Quadres territorials reclamen una assemblea.

20 anys Es dispara el trànsit
La rebaixa dels peatges dispara el trànsit fins a un 26% en algunes autopistes. La mitjana general d'increment del trànsit és del 7,7%.

Full de ruta

Joan Rueda

Judici (polític) a Trapero

Aquest dijous es van complir les dues primeres setmanes del judici contra la direcció dels Mossos d'Esquadra, personalitzada en el seu major, Josep Lluís Trapero, durant els fets d'octubre de l'any 2017, que té lloc a l'Audiència Nacional, enmig d'un polígon industrial de Madrid. Vist el que havia passat al Tribunal Suprem amb els líders del procés, no hi havia cap dubte que aquest no era res més que la segona part d'un judici polític que forma part de l'estratègia de venjança orquestrada a l'Estat espanyol per l'èxit popular que va ser el referèndum de l'1-O. I aquests 15 dies ho han certificat. La fiscalia, com al Suprem, s'ha dedicat a criminalitzar una manera de fer, policial, que ha situat els Mossos d'Esquadra en els rànquings equiparables a qualsevol policia europea. No entenem com es podia parlar amb Jordi Sánchez o Jordi Cuixart. Doncs igual que quan es parla amb els responsables de, no ho sé, Los de Artós, quan els Mossos han de con-

El judici a la direcció d'Interior i al cap dels Mossos no és res més que la segona part de la venjança ordenada el 3-0 per l'èxit popular del referèndum de l'1-O

trolar una de les seves trobades ultres. I el fiscal va arribar a plantejar que com era que no s'havia desallotjat, suposo que a cops, els periodistes que eren sobre els cotxes de la Guàrdia Civil. No és d'estranyar vist el que vam veure l'1-O a Catalunya però també vist el que hem vist aquests dies amb els pagesos d'Extremadura, per exemple.

Malauradament, quan va començar el judici al Suprem tothom era conscient que la sentència estava ja escrita i que seria dura, exemplificadora, en la línia de l'exigut pel cap d'estat el 3-0. I, malauradament, aquesta mateixa sensació és la que es té ara, per molt que la ministra Carmen Calvo en faci befa i assegurí que la repressió és "una fantasia". L'operació policial dels Mossos d'Esquadra per a l'1-O era millorable? No ho sé, però en tot cas aquesta no és una discussió que s'hagi de tenir en un jutjat i es té en un jutjat únicament i exclusivament perquè cal escarmentar tots els que, des del seu punt de vista, no han fet tot el possible per defensar la unitat de l'Estat.

Tribuna

Ponç Feliu. Escriptor

El caçador i la presa

Tinc un amic a Madrid, il·lustrat, esquerranós i espanyolíssim fins al moll de l'os (és a dir, d'una militància espanyolista abrandada i flamígera), al qual vaig enviar-li un e-mail sobre els rumors d'una possible implementació al món educatiu murcià per part dels partits d'extrema dreta de matèries curriculars alternatives com la caça i la taumàquia. Amb considerable sorpresa meva, la seva resposta va ser remetre'm uns paràgrafs d'un llibre de l'escriptor "infante D. Juan Manuel" (segle XIV) sobre "el elogio de la caza" i un altre de José Bergamín titulat *La música callada del toreo*.

AMB DÓS CONTENEN enceses lloes sobre el "nobilíssim art" de la caça (que es diu beneïda per Déu, per tal com ja ve recollida en les Sagrades Escriptures, i pels reis, en tant que activitat predilecta de tan alta sang blava), així com ditiràmics elogis sobre el també "art" del toreu, del qual es ve a dir que permet a l'ésser humà elevar-se als cimals més alts de l'esperit, allà on conflueixen la música, la filosofia, la mística i, en fi, la més refinada

sensibilitat *lato sensu* de la condició humana. A aquest amic només li va faltar esmentar el Quixot, quan es diu de l'Hidalgo de la Mancha que era "de compleció recia, seco de carnes... y amigo de la caza". Acabava l'amic el seu comunicat dient: "La caza sigue siendo buena formación para gobernantes. Requiere valor, que es una virtud. Al menos de los que no se entregan al menor noble arte de la huída."

REFEREIXO AQUESTA personal anècdota perquè crec que pot elevar-se a categoria del castís, profund i "recio" imaginari es-

panyol. La caça i el toreu com a expressió, per sobre de tot, de la valentia hispànica, és a dir d'allò diametralment oposat a la fugida, abjecta i suprema manifestació, seguint aquest discurs, de la sempre execrable "covardia".

DE L'ANÈCDOTA CATEGORIA se'n pot treure la conclusió, atès que, parli jo del que parli, aquest amic —que en representa molts d'altres— sempre acaba referint-se al "fugado", que la imatge de Puigdemont està clavada, ancorada, en el més profund del magí espanyol. En forma d'obsessió irrefrenable, de pensament circular i compulsiu, d'impossible evitació i que obnubila amb odi cerval el curs normal del raciocini. És una figura invasiva de la ment hispana que penetra fins al moll del seu esperit i de la qual el cervell espanyolista no pot alliberar-se'n de cap manera. I és en aquest marc mental on emergeix amb tot el seu més torrencial i xardorós sentit el concepte de caçador i de presa, amb una intensitat obsessiva no menor a la del capità Ahab en la seva enfollida i autodestructiva caça de la balena blanca.

“La imatge de Puigdemont està clavada, ancorada, en el més profund del magí espanyol”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

De qui són els nens?

■ En aquests dies d'aspres polèmiques sobre pares i fills, em sembla que seria bo recordar uns mots del savi Khalil Gibran, escrits ara fa cent anys: hi havia una dona amb un nen que li va demanar al profeta que enraonés dels fills, i el profeta va dir-li: "Els vostres fills no són els vostres fills. Són fills i filles de la vida mateixa. Han vingut per vosaltres, però no són vostres. No us pertanyen, tot i que s'estiguin amb vosaltres. Els podeu donar l'amor, però no els pensaments, perquè tenen els seus propis pensaments. Podeu tenir cura dels seus cossos, però no de les seves ànimes, perquè les seves ànimes viuen a la casa del demà, que vosaltres no podreu visitar ni en somnis."

MIQUEL VIDAL
Xerallo (Pallars Jussà)

Xitxarel·los a ballar... Xu, xu, xu

■ El 27 de gener de 2020 passarà a la història com el dia X, data en què el "caïnisme a la catalana" i "l'estupidesa congènita" van tenir com a protagonistes una colla de xitxarel·los que de la política n'han fet el seu ofici i benefici. Vergonya aliena i dignitat zero. Pobra Catalunya!

L'emprenyament que porto és tal que, per celebrar-ho, se m'ha acudit fer una versió d'*El baile de los pajaritos* —tema popularitzat per María Jesús i *su acordeón* a principis de la dècada dels vuitanta— i dedicar-la als partits que han possibilitat que el Molt Honorable President Torra perdés la seva condició de diputat; en especial, als independentistes de nom però no de fets a l'hora de la veritat.

La meua particular versió diu així: "Xitxarel·los a ballar,

xitxarel·los a ballar, xu, xu, xu, xu... Per un xitxarel·lo ser, aquest ball has de ballar i a tothom acontentar, xu, xu, xu, xu... El plomall ben sacsejat i la cua remenant, xu, xu, xu, xu... Els genolls ben doblegats, xitxarel·los a ballar, xu, xu, xu... No és dia de festa, és dia de dol... Els genolls ben doblegats, xitxarel·los a ballar!"

JAUME FARRÉS
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

Aigua al vi

■ Hi ha uns temes referents a la nostra ciutat que al conjunt de públic, i en general, els importa ben poc. Però que, de mica en mica, com un degoteig, dilueixen la personalitat de la nostra ciutat.

Posaré uns exemples concrets que em venen al cap: botigues històriques "protegides", com el Musical Emporium a la mateixa Rambla materialment desapareguda,

avui només en resta part de la façana. A l'interior s'ha convertit en un establiment de canvi de divises per a turistes sense cap mena de personalitat.

Aquest dia apareix una altra mala notícia: el tancament de la històrica botiga més que centenària, la Casa J. Xancó Cotchet, camiseria a la mateixa Rambla. Com acabarà? Potser com una hamburgueseria més. Ah, un altre exemple de despersonalització: del Tramvia Blau es va dir ja fa més de dos anys que momentàniament deixava de funcionar per posar-lo al dia... Tant costa posar-lo al dia?

Em sembla que en aquests casos i en d'altres de paral·lels, l'Ajuntament de la ciutat hauria de tenir una mica més de cura en la seva protecció, per evitar la despersonalització creixent de la nostra ciutat.

Un que l'estima.

LLUÍS DURAN
Barcelona

La frase del dia

“Amb el PSC, no hi tenim res a pactar després de les eleccions”

Pere Aragonès, COORDINADOR NACIONAL D'ERC I VICEPRESIDENT DEL GOVERN

Tribuna

Josep M. Solé i Sabaté. Catedràtic d'història contemporània (UAB)

La Meridiana, un símbol

Ja fa uns 115 dies dels talls diaris de circulació al carrer de la Meridiana de Barcelona, s'efectuen entre les vuit i les deu de la nit. Els manifestants són veïns de Sant Andreu del Palomar, un dels barris amb més població de Barcelona, dels més populars i amb una història densa que ha conformat un perfil particular en el conjunt de la capital. Pel seu pas pagès, una indústria molt important i un present de serveis i comunicacions cabdal en la vida diària i l'economia del país. Tot un capital que es conserva més del que hom podria pensar en una urbs cosmopolita i amb una notòria presència d'estrangers d'arreu del món.

A DIFERÈNCIA DEL MÓN polític oficial sobiranista tan dividit, ells van tots a l'una sense demanar a ningú què vota o quin partit és el seu. Són lluny d'un món polític parlamentari independentista que es fa poc còmplice amb tots els qui el votaren i amb el batejar del carrer, poc proper a la majoria dels catalans de continuar amb el desig diari d'afermar i consolidar valors republicans amb l'objectiu d'aconseguir una República Catalana que pugui millorar fins als límits de l'excel·lència la sanitat, l'educació, les comunicacions, la justícia, la igualtat de gènere i tants i tants somnis de generacions.

TOTS ELS DIMARTS fan un acte a la plaça Orfila, com fan tants i tants pobles i ciutats del país en record i reivindicació dels presos i exiliats polítics. Els enumeren un a un tot amb estima i valoració reclamant la seva llibertat i la fi de la repressió, és el colofó posterior a una breu conferència inicial de 15 minuts a peu dret feta enmig de la plaça a boca de metro per qui ells han demanat participació, persones del món cultural i social –no polítics de partit–, després hi ha una intervenció musical o en el seu defecte un poema lligat a tot el que vivim; finalment, abans de desplaçar-se cap a la Meridiana, a cor batent segueix el cant d'*Els segadors*. Ells són gent del

barri, de perfil intergeneracional, interclassista i ple de dones i homes, de més joves i més grans. Gent lleial i fidel al que van votar l'1-O, als qui van proposar-lo i defensors del fet que la democràcia mai no pot ser un delictes.

ELS TALLS A LA MERIDIANA són el confrontar la intel·ligència del dret a manifestar el pensament polític de tothom a la violència d'un Estat repressiu que envia milers de guàrdies civils de l'institut armat i policies de l'Estat espanyol a colpejar brutalment gent indefensa. Els talls dels manifestants van començar fa més de cent dies i ells sabran perfectament acotar el moment de dir prou, ells són protagonistes dels símbols dels drets humans violats per l'Estat espanyol en col·laboració amb els partits unitaristes.

FAN PEDAGOGIA POLÍTICA diària, en l'exemple dels fets, sigui festiu o no, Nadal o vigília de Cap d'Any, plogui o faci fred, mostrant com d'encertats estaven i estan en denunciar la il·legalitat de la sentència condemnatòria d'uns tribunals espa-

“Ells són gent del barri, de perfil intergeneracional, interclassista. Gent lleial i fidel al que van votar l'1-O, als qui van proposar-lo i defensors del fet que la democràcia mai no pot ser un delictes”

nyols, siguin els que siguin, que actuen sota la voluntat malaltissa de la venjança per sobre de les lleis de la Unió Europea. Uns tribunals que, com tots els òrgans judicials espanyols, s'allunyen, dia a dia, de la justícia en esdevenir un ens repressiu contra el Parlament de Catalunya i els seus drets estatutaris.

QUALSEVOL DEMÒCRATA amb sensibilitat entén, respecta i admira la gent que fa els talls de la Meridiana. Per això hom accepta amb resignació i complicitat els inconvenients que suposen els talls de circulació en hora punta del vespre. Fins i tot l'Ajuntament de Barcelona, de pacte antinatura Colau, Valls i PSOE, es doblega davant tal fermesa. No els agrada gens, però temen plantar-los cara.

AQUEST ÉS UN DELS CAMINS de defensar els drets del poble de Catalunya conculcats. Fermesa en la gent per demostrar als partits polítics partidaris de decidir el nostre futur que, per damunt de les legítimes diferències polítiques i ideològiques, ningú pot oblidar qui és la víctima i qui és el repressor contra els qui foren escollits democràticament representants de la voluntat popular democràticament expressada a les urnes per la població de Catalunya. En fets quotidians, diaris, senzills, sortits del cor i dels sentiments és com es denuncien els falsaris unitaristes repressors i els qui els fan d'escolanets. El PP, Cs, el PSOE i els sempre líquids dels comuns.

LA PROPOSTA DE LA LLIBERTAT de Catalunya és un factor democràtic fascinant. Una nació petita que reclama des de la base de la societat votar per poder esdevenir República tot i la violència judicial, governativa o policial de l'Estat espanyol. Una aposta que admira mig món, entre ells no hi són els qui professen dogmatisme estatal ideològic i fals progressisme social. Per defensar el dret a la llibertat no hi ha cap excusa vàlida. La resta són falòrnies.

De set en set

Matthew Tree

'Sexo en Murcia'

En el moment d'escriure això, el govern català *sembla* que estigui per terra; a Madrid, un policia que es va fer voluntari

per participar en el cop d'estat del 23-F està qualificant l'heroi dels atemptats de l'agost del 2017 de criminal; i, mentrestant, els presos polítics continuen sent presos. Vist aquest panorama, potser no seria sobrer distreure'ns tot fixant-nos en Múrcia i Andalusia, on Vox ha aconseguit que es tramiti una llei força més anticonstitucional que l'exposició d'un llaç groc en un balcó durant 15 dies. El *soi-disant* pin parental dona als pares el dret de prohibir

El pin parental permet prohibir que els fills vagin a classes en què es parla del sexe

que els seus fills assisteixin a classes en què es parla del sexe. I això que a la resta del món se sol criticar l'educació sexual escolar perquè escatima tot de detalls que els adolescents volen saber però que els seus professors no gosen explicar-los. D'aquí l'èxit de la sèrie *Sex education* de Netflix, els actors joves de la qual comenten tot de temes sexuals amb una franquesa admirable (per exemple, quan a un dels protagonistes gais li fa vergonya parlar amb el xicot sobre la neteja anal, un amic l'adverteix: "En aquest cas, no tens dret a tenir la seva polla dintre del teu cul"). Segur que els joves del sud d'Espanya troben aquesta sèrie bastant més interessant que la nova assignatura que Vox els vol imposar: "els valors de la caça", en què es demostra –se suposa sense finalitats metafòriques– com l'eliminació selectiva de certs animals nocius pot millorar el medi ambient espanyol.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El metro arriba finalment a la Zona Franca

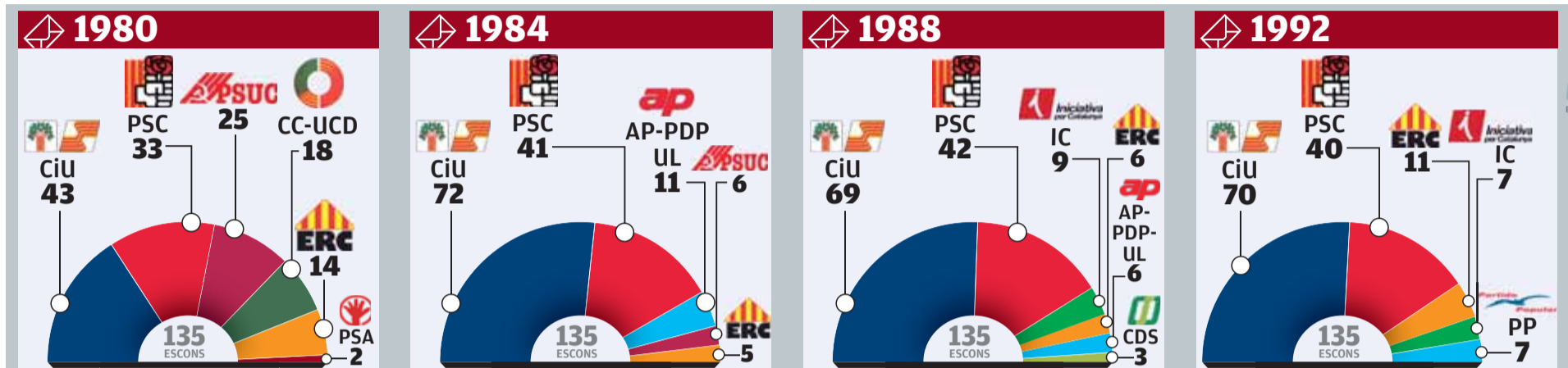
Després d'anys de reivindicacions, el metro connecta la zona industrial amb la resta de la ciutat

ERC marca distàncies amb el PSC

Pere Aragonès assegura que ERC no preveu cap pacte amb els socialistes

#CATALUNYALLIBERTAT

La cursa electoral

INTERROGANT • JxCat és qui té més empantanegada la tria de candidat, esperant què farà Puigdemont i amb Borràs a la recambra **LA RESTA** • ERC (Aragonès), PSC (Iceta) i comuns (Albiach) tenen la feina mig feta i el PP i Cs ja parlen d'una coalició

Francesc Espiga
BARCELONA

El que fins fa relativament poc era una possibilitat, una mera especulació, ara ja és una certesa. En una data encara per determinar, però que segons molts càlculs es mourà entre els mesos de maig i juny, hi haurà noves eleccions al Parlament, les quartes en només vuit anys. Amb aquesta perspectiva, l'estratègia de tots els partits amb representació a la cambra, i dels que aspiren a entrar-hi, es focalitza gairebé de manera exclusiva a afrontar una cita amb les urnes on tothom, de manera més o menys implícita, admet que un dels factors clau, per no dir el que més, serà el grau de mobilització del votant independentista en un moment de desconcert i enuig intern més que evident. Abans de definir escenaris i perfilar el relat amb què s'enfilirà la cursa, però, la tasca més prement per a les formacions a concurs serà triar el candidata o candidat. I, com passa en tantes altres vegades, hi ha qui té els deures més o menys

Carles Puigdemont (JxCat), Laura Borràs (JxCat), Pere Aragonès (ERC), Roger Torrent (ERC) i Anna Arqué (Primàries Barcelona)

fets i qui, per contra, encara té la cuina per endreçar.

JxCat

■ JxCat és, ara mateix, la marca electoral on hi ha més urgències. Des de ja fa uns quants mesos, les diferents famílies que cohabitaven dins l'espai, començant pel PDeCAT i acabant per l'entorn de Puigdemont agrupat a la Crida, estan buscant la fórmula per confluïr en una estructura més o menys cohesionada. Però, fins ara, encara no han trobat la tecla per fer-ho. Les eleccions podrien precipitar els es-

deveniments en aquest sentit, tot i que dins del PDeCAT ja es comença a admetre que potser no s'hi arribarà a temps i, per tant, el que caldrà és prioritzar la confecció d'una candidatura que miri de sumar les diferents sensibilitats d'aquest entorn. L'elecció del cap de llista serà clau. Hi ha un consens pràcticament generalitzat que, ara mateix, Carles Puigdemont és el millor actiu que tenen, amb l'afegit que la seva entrada al Parlament Europeu després de l'envit judicial amb l'Estat ha engranat la seva figura de cara a l'electorat potencial de

JxCat. Si ell vol, doncs, serà el candidat. I s'ho està rumiant. Un de tots els escenaris sobre els quals es treballa és que Puigdemont, si finalment dona el sí, segueixi com a europarlamentari i que, per tant, el número 2 de la llista, que forçosament seria una dona, es vegi ja d'entrada com a presidenciable. Després de les estatals hi havia força unanimitat al voltant de la figura de Laura Borràs, fins i tot com a possible cap de cartell, però en les últimes setmanes aquesta rotunditat s'ha anat refredant pel procés judicial que té obert. Tot i això, segueix

tenint molts números a les travesses. Molts. Un cop autodescartada Elsa Artadi, que vol seguir l'exemple de Xavier Trias i picar pedra a l'Ajuntament de Barcelona per preparar l'assalt a l'alcaldia el 2023, un altre nom que sona és el de la consellera Maria Àngels Chacón. Enmig d'aquesta magma hi ha altres figures, com la del conseller de Territori, Damià Calvet, figura de la màxima confiança de Josep Rull, que de manera paral·lela estan polsant eventuais suports per calibrar si tenen possibilitats d'aspirar a liderar la llista. Ara per ara, però, només és un tempteig del

terreny. Per si tot aquest magma no fos prou complex, hi ha tot el sector del PDeCAT més crític amb el procés i enfrontat directament a Puigdemont, alineat al voltant de la plataforma El País de Demà, i que inclou noms com Marta Pascal i Carles Campuzano. En públic, però sobretot en privat, sovint han festejat amb la idea de fer el pas i presentar-se amb un projecte propi. Ara es veurà si l'aposta va de debò o no.

ERC

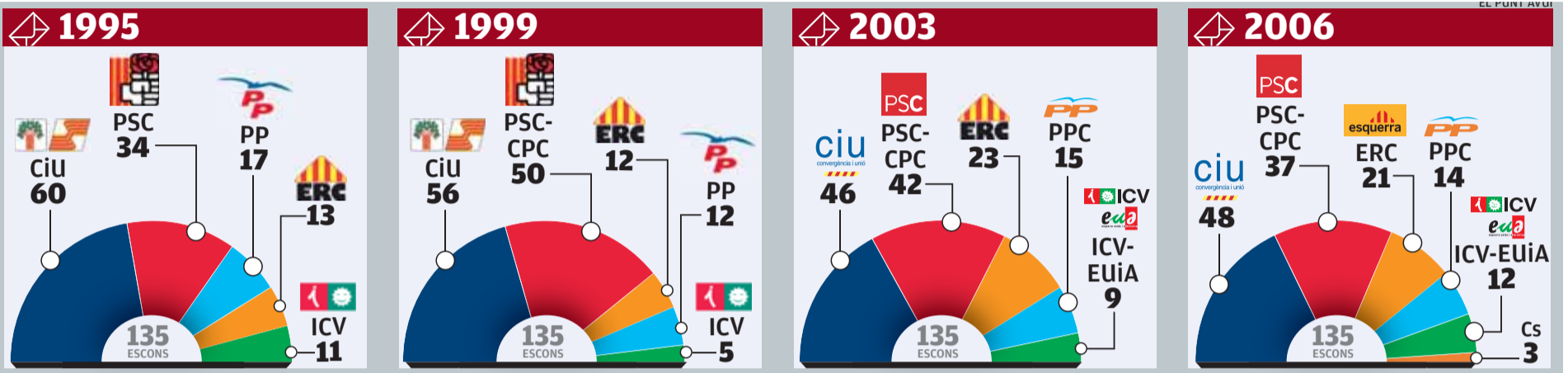
■ A ERC tot està més que dat i beneït. Amb diverses

L'APUNT Buch, dimissió

Jordi Panyella

El conseller Miquel Buch no hauria d'haver estat mai conseller d'Interior. Qui serveix, serveix, i qui no serveix, no serveix. Tan simple com això, o tan trist com la història que ara ve: divendres, Roger Español, l'home a qui la policia espanyola va buidar un ull l'1 d'octubre del 2017 en plena folia repressiva, va ser denunciat per mossos d'esquadra que volien impedir que es ma-

nifestés per la llibertat dels presos al carrer Marina de Barcelona. Hi pot haver un escarni més gran per a un home que va ser brutalment mutilat pel fet de manifestar-se? Hi pot haver una conducta policial més indecent? La policia ha de continuar campant per Barcelona disparant i denunciant a discreció? No coneixen els Mossos Roger Español? Res a dir, conseller?

al pren cos

enquestes que els donen la victòria, l'actual vicepresident, Pere Aragonès, serà el cap de cartell si no es produeix un daltabaix monumental. Té l'aval directe d'Oriol Junqueras i, des de l'empresonament del president del partit, Aragonès ha estat la cara visible dels republicans tant dins del govern com al capdavant del partit. El seu lideratge, doncs, està afermat, i, de fet, l'última trencadissa amb JxCat ha servit per consolidar encara més la pinya interna al seu voltant. Per acabar d'arrodonir el cercle, el president del Parlament, Roger Torrent, un del noms que po-

drien disputar-li la nominació a Aragonès, divendres va fer un pas enrere en una entrevista a Rac1. "Jo estic a disposició del partit i del que em demana Junqueras. I em sembla que el que se'm demana i el que jo tinc plantejat no és ser candidat a la presidència de la Generalitat", eren les seves paraules textuales al respecte. Debat tancat, doncs.

CUP

■ Com en totes les eleccions en què es presenta, desxifrar qui encapçalarà la llista de la CUP és ara mateix tota una incògnita.

Al marge de les fabulacions que ja s'han convertit en un clàssic de la temporada sobre un eventual retorn de David Fernández, els anticapitalistes faran el que han fet sempre: engegar un procés de debat intern i des de les bases, on l'última etapa serà triar un candidat o candidata, en què criteris com el seu perfil mediàtic o el seu grau de coneixement entre la població no són, en absolut, els que més pesen. Seguint, igualment, la lògica que ha seguit fins ara la formació en els diferents cicles electorals on ha pres part, és més que plausible que la renovació

de cares sigui important, malgrat que en una assemblea general celebrada l'any passat es va acordar ampliar fins a dues legislatures la limitació per ocupar el càrrec de diputat. Això obre la porta a seguir a Carles Riera, Maria Sirvent, Natàlia Sánchez o Vidal Aragonès, ja que justament un dels propòsits d'aquest retoc estatutari és poder donar una continuïtat al treball al Parlament i no haver de començar de zero cada cop.

Primàries

■ Els últims comicis locals van ser el bateig per al

que dins el sobiranisme s'ha denominat un *quart espai*, i que es va fer visible amb la candidatura de les Primàries Barcelona, encapçalada pel principal promotor de la idea, el filòsof Jordi Graupera. Assumint el corpus doctrinal d'aquella iniciativa, un independentisme que planteja un embat sense complexos amb l'Estat però des de postulats neoliberalis en l'àmbit socioeconòmic, la iniciativa vol fer ara el salt al Parlament. Els interrogants, però, són molts. Per començar, si des d'importants sectors de l'ANC es secundarà la idea, com va passar a Barcelona, i quin recorregut pot tenir una proposta que en el seu bateig va aixecar més expectatives que resultats tangibles (28.230 vots a la capital i cap regidor). Tampoc tenen cap de llista, ja que el mateix Graupera ha deixat entreveure que vol centrar-se en la política municipal de

cara al 2023. En aquesta tessitura, Anna Arqué, portaveu del moviment i figura amb una llarga trajectòria dins l'independentisme, semblaria un opciós plausible.

Cs i PP

■ Fins avui, han estat uns quants els intents del PP per bastir una coalició amb Cs. Però cap ha reeixit. Ara l'oferiment torna a ser damunt la taula, amb diversos elements sobrevinguts que fan que l'escenari sigui substancialment diferent. Per començar, perquè la formació taronja ja no només no s'hi oposa, sinó que també es fa seva la idea. L'operació s'està cuinant a Madrid, amb Pablo Casado i Inés Arrimadas plenament implicats. Les magres perspectives electorals de Ciutadans de cara a les catalanes han estovat part de l'oposició interna que sus-

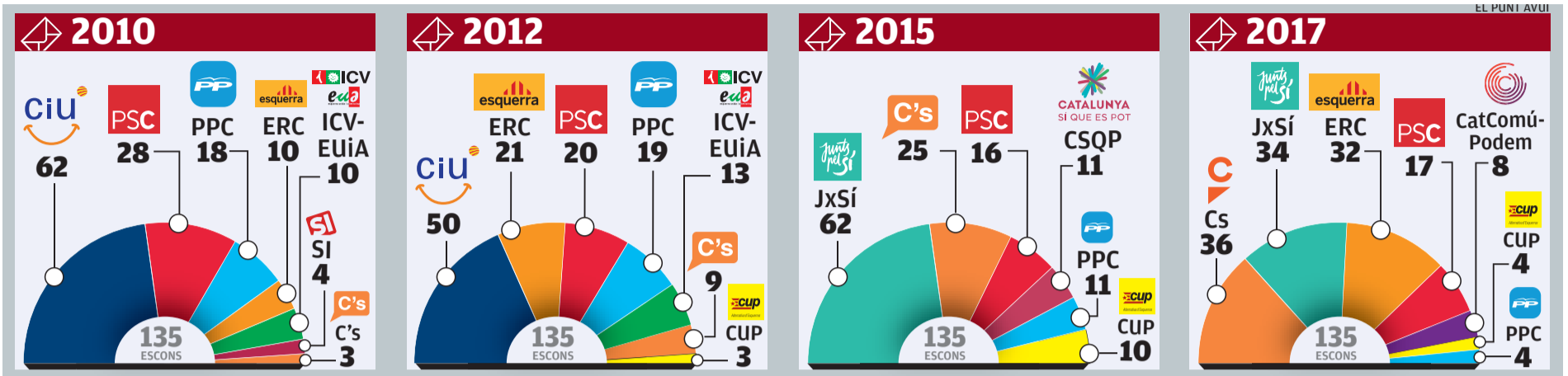
Nou Volkswagen T-Cross

Descobreix-lo a Autopodium

Autopodium
Girona - Figueres
Sant Feliu de Guixols
Mont-ras - Olot
Lloret de Mar
www.autopodiumvw.com

Gamma del nou T-Cross de 70 a 85 kW (95 a 115 CV).
Emissió de CO₂ (g/km): de 130 a 140 (NEDC: de 111 a 112). Consum mitjà (l/100 km): de 5,8 a 6,2.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ve de la plana anterior citaria aquesta coalició, que molts veuen com un intent d'OPA hostil en tota regla per part dels populars. La mobilització del vot dit constitucionalista és el vector clau de l'operació. Des d'ambdues formacions es fa la lectura que la militància independentista està molesta amb l'escenari postprocés i que hi ha possibilitats, reals, que hi hagi un repunt de l'abstenció que castigui tant JxCat com ERC. Per tant, és el moment d'intentar el *sorpasso* partint de la base, per exemple, que si el PP i Cs haguessin anat junts en les eleccions del 10 de novembre, haurien obtingut nou diputats en lloc de quatre. Una altre variable que cal considerar és el temor, que hi és, que els electors unionistes també tinguin la temptació de no mobilitzar-se davant la percepció que el moviment sobiranista ja ha estat derrotat. Aquesta marca electoral conjunta, que el PP voldria dir-ne Catalunya Suma i Cs, Millor Units, podria ser un element d'estímul per a aquests votants que no se sentin interpel·lats, sostenen els promotors de la idea. Malgrat tot això, la proposta s'enfronta a no pocs esculls. Ciutadans està en una situació d'interinatge i, malgrat que Arriadas ja exerceix com a líder *de facto*, encara no té prou control sobre el partit que li permeti executar una operació de tanta magnitud sense el risc de patir alguna esgarrinxada. Triar un hipotètic candidat també serà objecte de debat. S'intentarà, però, fins al darrer alè i, si no hi ha acord, el PP triarà Alejandro Fernández com a candidat. En el cas de Ciutadans, tot apunta a Lorena Roldán, però no es descarten moviments d'última hora en altres direccions.

Miquel Iceta (PSC), Jéssica Albiach (ECP), Lorena Roldán (Cs), Alejandro Fernández (PP), Ignacio Garriga (Vox) i Manuel Valls ■ EPA

PSC

■ Pels socialistes catalans els comicis es podrien fer tranquil·lament la setmana entrant, ja que les decisions més substancials estan més que preses i digerides. Miquel Iceta, amb un lideratge intern absolut, serà l'aspirant, amb un discurs que aprofundirà en la línia ja fixada d'erigir-se com un projecte polític de centralitat enfront dels extrems. Les perspectives, ara mateix, ajuden a faltar aquest plantejament de sortida, ja que una enquesta dels comuns dona al PSC l'opció de batallar pel segon lloc a les eleccions, al darrere, amb una franja de vot al voltant del 20%. De tots els partits, el PSC seria un dels

més beneficiats, a priori, per la fuga de vot que s'augura a Ciutadans. La d'Iceta és una casa tan endreçada, que de fet només queda tancar serrells, com per exemple si es reedita l'acord amb l'Units per Avançar de Ramon Espadaler i, si fos així, en quins termes.

Comuns

■ Pels comuns, l'avançament electoral arriba en el moment just, amb la reorganització del seu espai ja tancada amb un lideratge compartit entre Ada Colau, Jéssica Albiach i Candela López, i amb la decisió ja presa de presentar-se amb la marca En Comú-Podem. Per arrodonir-ho tot, l'acord assolit amb el

govern els ha donat centralitat política. Sabent que el cap de llista s'escollirà per primàries, no hi ha cap dubte, cap, que aquesta serà Jéssica Albiach. D'ella es valoren moltes coses, entre d'altres la traça i finor amb què ha sabut cosir la ferida sagnant que va suposar la marxa de Xavier Domènech. L'inconvenient de la seva candidatura és que és poc coneguda, fins i tot entre les pròpies files. Segons l'última enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat, només un 35% dels votants dels comuns saben qui és.

Vox

■ Una de les moltes incògnites que hi ha encara per

resoldre d'aquests comicis és quin serà l'impacte que tindrà Vox en la política catalana a partir d'ara. La formació d'extrema dreta anirà a totes en aquestes eleccions. Amb una marca a l'alça i amb una quantitat ingent de recursos disponibles, els d'Abascal, a qui previsiblement veurem molt per aquí, es presentaran amb un relat ineqüívoc de bel·ligerància enfront de l'independentisme. Conscient que tota la seva força electoral resideix en les sigles, la cerca d'un candidat és fins i tot una qüestió subsidiària per a Vox. Partint de la base que el seu planter de lideratges, i més aquí, és limitat, l'opció que tenen més a mà seria presentar Ignacio Garriga, el que va

ser cap de cartell a les estatals per Barcelona.

Projectes nous

■ L'evolució de la situació política a Catalunya, i sobre el trànsit de l'espai postconvergent cap a tesis obertament independentistes, ha propiciat que en els darrers anys hagin aparegut corrents, generalment agrupats en plataformes, que propugnen un catalanisme moderat i que encaixi amb les costures autonòmiques que defineix el marc constitucional vigent. En molts casos es tracta de moviments circumscrits bàsicament a personalitats, molts d'ells vinculats històricament a CDC o a Unió, o a figures que tenen una presència més o menys estable en tertúlies dels mitjans de comunicació del país. El cas potser més paradigmàtic és el de la Lliga Democràtica, que des de l'estiu passat ja està registrat com a partit i que, segons el full de ruta que s'havien fixat, ha d'iniciar ja el seu recorregut polític amb un congrés fundacional. La politòloga Astrid Barrio o l'exdiputat d'Unió Roger Montañola són alguns dels rostres visibles d'aquesta iniciativa, que ara haurà de decidir si fa el pas de presentar-se a les eleccions o no. Un dels altres noms que inicialment estaven vinculats a aquest projecte incipient era Eva Parera, actual regidora a l'Ajuntament de Barcelona juntament amb Manuel Valls. Ambdós també estan madurant fer un nou partit per anar a les eleccions i, de fet, aquesta mateixa setmana han començat a trepitjar territori, en aquest cas el Camp de Tarragona, en un gest que demostra que les seves ambicions polítiques ja transcendeixen l'àmbit estrictament local. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC i el PSC mostren rivalitat en el camí cap a les urnes

■ Els republicans asseguren que no tenen res a pactar amb “el partit conservador” ■ Els socialistes marquen distàncies amb els “salvapàtries” i els recorden que van apuntalar les retallades de Mas

Meritxell Batet i Pere Aragonès, ahir, en els congressos dels seus respectius partits, a Barcelona ■ ORIOL DURAN / ACN

Emma Ansola
BARCELONA

Primer cap de setmana després de l'anunci d'eleccions a Catalunya, i ERC i el PSC s'han llançat a la cursa cap a les eleccions autonòmiques aprofitant els congressos municipals que sengles partits celebraven ahir a Barcelona. El coordinador nacional d'ERC, Pere Aragonès, va exhibir la targeta de presentació dels republicans, distància amb el PSC i pal de paller de l'independen-

tisme amb l'aval d'un pres supost aprovat i una taula de diàleg amb el PSOE per solucionar el conflicte amb Espanya. D'altra banda, el PSC surt com a garant de la “centralitat” i marcant distàncies respecte dels “salvapàtries” a Catalunya i al conjunt d'Espanya, que “es colpegen el pit” i titllen de “traïdors” els seus adversaris. “Mai més comunitats polítiques basades en la identitat. Volem una societat plural i complexa”, afirmava anit el diputat Fer-

ran Pedret, avalat ahir com a primer secretari del PSC de Barcelona. Amb les mateixes responsabilitats, però a ERC, va sortir escollit un company d'hemicicle de la cambra catalana, Gerard Gómez del Moral.

Tots dos partits van exhibir la màxima rivalitat en aquesta cursa cap a les urnes conscients potser dels que ja apunten la possibilitat d'un nou tripartit després de les eleccions. Tanmateix, escoltant-los ahir, es fa difícil.

Cuixart lamenta la lluita de partits

Jordi Cuixart ha lamentat “la falta de sentit d'estat i la lluita partidista” que han protagonitzat recentment els partits independentistes. En una carta adreçada als socis d'Omnium Cultural, Cuixart creu que “la gent hi és” però alerta que “no es poden generar frustracions” que condueixen a “una desorientació permanent”. També afirma que Omnium treballarà pels “grans consensos” i “no re-

nunciarà mai al diàleg” mentre l'Estat “alteri majories democràtiques i vulneri drets humans”. Quant a la negativa de fiscalia al seu permís de 72 hores, Cuixart amb les “piles recarregades” pel primer permís, escriu: “Rebutgem l'indult i qualsevol mesura o xanxatge, per molt que pretengui condicionar un permís, que impliqui renunciar a l'autodeterminació mitjançant l'exercici de drets fonamentals.” ■

El republicà va assegurar que no tenen “res a pactar” amb el PSC després de les eleccions al Parlament i els va retreure que s'hagin “autoexclòs dels grans consensos de país” i dels pressupostos catalans, que no assistis- sin a la comissió del 155 on van comparèixer exconsellers i que rebutgin l'autodeterminació. Aragonès va dir que ERC ha “d'obrir camí” cap a la independència i va alertar que no s'aconseguirà “paralitzant” sinó “avançant”, en referència a JxCat.

D'altra banda, el PSC va carregar contra ERC en

La frase

“La independència no la fa qui crida més o es dona cops més forts al pit, sinó qui aconsegueix més independentistes?”

Pere Aragonès
COORDINADOR NACIONAL ERC

recordar-los que van “apuntalar la dreta catalana durant molts anys, en el pitjor període de retallades”, i insistia que el dret a l'autodeterminació de Catalunya “no existeix”. La diputada Eva Granados recordava que “el nacionalisme català no ha volgut negociar un nou model de finançament autonòmic”. La presidenta del Congrés, Meritxell Batet, va destacar que el PSC “torna a ocupar la centralitat en la política catalana”, amb un projecte “d'inclusió i acord” que representa una “alternativa sòlida” davant la “deriva institucional i política” dels últims deu anys. ■

50 ebrenacs al jutjat pels talls contra la sentència

Redacció
BARCELONA

El Grup de Suport contra la Repressió de les Terres de l'Ebre va denunciar ahir que 50 ebrenacs estan citats a declarar als jutjats d'Ampostà i a la caserna de la Guàrdia Civil de Tarragona per la participació en les protestes contra la

sentència del Suprem. Es tracta de sis persones pels talls de carretera a la Jonquera, dos a Salt i 42 més a l'N-340 a Ampostà. Tots ells estan acusats d'un delictes de desordres públics. El col·lectiu va anunciar accions de protesta, coincidint amb els dies de declaracions, i va denunciar la “ràtzia repressiva” con-

tra els manifestants i l'intent de generar “temor” entre la ciutadania. Juristes de les Terres de l'Ebre per les Llibertats demanaran l'arxivament de les actuacions. Segons la presidenta de Juristes de les Terres de l'Ebre, Isa Castellet, les persones citades a declarar van ser identificades pels agents dels

Mossos, que van obrir diligències policials pels delictes de desordres públics i contra la seguretat viària. Malgrat això, a instàncies judicials només estan citats per desordres públics, ja que durant els talls de carretera no es va produir cap incident. “Sempre ens havien dit que en un estat democràtic, de dret, el que prevalien eren els drets fonamentals i les llibertats. Estem veient que això es retalla i que s'encabeixen tots els fets en un Codi Penal que vol castigar-nos”, va afirmar Castell. ■

Denuncien Español per manifestar-se

Jordi Panyella
BARCELONA

La policia espanyola va buidar un ull d'un cop de pilota a Roger Español l'1 d'octubre del 2017 i divendres, molt a prop d'on van passar aquests fets, els Mossos d'Esquadra el van denunciar mentre es manifestava a favor de la llibertat dels presos polítics.

El qui va ser candidat de Junts per Catalunya en les últimes eleccions al Senat, participava divendres al vespre en un dels talls de la Gran Via del moviment Marina Resisteix, similar al que cada dia es concentra a la Meridiana. Després de ser advertit per la policia que no podia manifestar-se entornant el trànsit, va ser denunciat per desobediència. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

LA CRÒNICA

Jordi Panyella

Vox, Boca Bits i vi, molt de vi

Explica un lloc d'internet que el senyor Javier Navascués Pérez és un aragonès que exerceix de "periodista catòlic espanyol de signe tradicionalista, especialitzat en informació religiosa i patriòtica" i que el "cor del seu treball resideix en la recta defensa dels drets de Déu i la pàtria espanyola". El senyor Navascués, que lamenta la "criminalització" de Francisco Franco i l'exhumació del Valle de los Caídos de les restes de qui diu que va ser un "gran estadista", va oferir una conferència el 7 de gener passat en un local del número 17 del carrer del Camp de Barcelona, seu del club Empel, una associació de tendència ultra que promou els postulats de tots els que exalten el règim de la dictadura feixista de Franco.

El club Empel està situat davant per davant d'una trista persiana metàl·lica rere la qual s'amaga la porta que dona accés

al local del número 28 del mateix carrer del Camp. Més que un local és un soterrani al qual s'accedeix per unes escales que hi ha així que es traspassa la porta i que condueixen a unes dependències amb aire de catacumbes. És un espai il·luminat per una filera de fluorescents i uns diminutes finestres, arran de sostre, per on entra la llum provinent del carrer. Tan tancat és el lloc que per ventilar-lo cal obrir una porta que dona a un pati interior, petit, quadrat, al qual s'aboquen les finestres dels pisos veïns de l'immoble.

Aquest local del barri de la Bonanova, amb més aparença de magatzem que de cap altra cosa, és des d'ahir al matí i de manera oficial la seu social a Barcelona de la formació política d'ultradreta Vox. El local va ser inaugurat amb la presència d'una de les vedets del moviment feixista, l'assot dels independentistes –que és com se'l presenta sempre, abans

Algunes de les ampolles que es van obrir ahir al matí a la seu de Vox ■ J.P.

de prendre la paraula en qualsevol miting-, Javier Ortega-Smith. El diputat i advocat ultra va ser rebut entre petons, abraçades i moltes selfies pel centenar de

persones que s'esperaven al carrer, i aplaudit amb ganes per un altre centenar de devots de la causa espanyolista, que és el públic que va poder accedir al soter-

rani convertit en local de Vox per escoltar l'acte polític que hi van fer Smith, Ignacio Garriga i algun altre orador de la causa ultra, tots ells amb un únic i repetitiu missatge: "Espanya!"

Tot i aparentar un ple absolut, el cert és que l'interès per l'estrena de Vox a Barcelona va ser més aviat insignificant entre la militància espanyolista. De la mateixa insignificança va ser la protesta convocada per grups antifeixistes, que van reunir deu persones al carrer i molta policia.

Tan poca gent dins i fora del local converteix en inquietant la relació de gots de vi per persona que es va establir quan l'organització va començar a obrir i reparar, una rere l'altra, fins a 60 ampolles de Rioja, Puente del Lago, per fer baixar unes patates fregides, crispetes, rodes de patata i Boca Bits que s'havien disposat damunt uns platets de plàstic de color blanc. Tot plegat amb un aire de comunió de tercera, xeflis de catequesi o acte iniciàtic d'una secta catacumbica, gent que fa anar el got de vi gola avall abans de les dotze del migdia. ■

Congrés de Recerca
d'Alumnes de Centres
de Secundària

Universitat
de Girona

Ets un crac de la **recerca**?

Envia'ns un vídeo de dos minuts explicant-nos el teu treball de recerca de batxillerat i podràs optar a presentar-lo en el Congrés CRACS!

Premis
Descomptes a la matrícula de 1r curs a la UdG
Presentació de sol·licituds
Fins al 20 de febrer de 2020
Dia del congrés
25 de març de 2020

Trobaràs tota la informació a
www.udg.edu/cracs